

# ПРОВАДЖЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ В ПЕНІТЕНЦІАРНИХ УСТАНОВАХ

УДК 343.977



**Батюк О.В.,**  
кандидат юридичних наук,  
доцент, завідувач кафедри  
кримінального права і  
процесу Східноєвропейського  
національного університету  
імені Лесі Українки

*Анотація:* Положення наукової статті розкривають сутність провадження слідчих (розшукових) дій в пенітенціарних установах. Досліджено необхідність виділення першочергових слідчих (розшукових) дій, оскільки це сприятиме ефективному досудовому розслідуванню та в подальшому судовому розгляді кримінальних справ. Запропоновано автором доповнити чинне законодавство України в частині розробити Інструкцію про порядок проведення невідкладних слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій по злочинах, вчинених в пенітенціарних установах

*Ключові слова:* слідчі (розшукові) дії, негласні дії, пенітенціарна установа, засуджені

**П**остановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Становлення України як правової держави передбачає укріплення законності у всіх сферах державної діяльності. Однією з таких сфер є виконання кримінальних покарань, зокрема позбавлення волі, яке за офіційними даними Державної пенітенціарної служби України, надалі (ДПтС), у структурі покарань складає щорічно більше 24% [4]. Розслідування злочинів, які вчиняються в пенітенціарних закладах, як свідчить практика, є одним з найбільш складних оперативно-службових завдань адміністрації зазначених державних органів. На наш погляд, це обумовлено особливостями як суб'єкта процесуальної діяльності, так і суб'єкта злочину, а також специфікою діяльності у пенітенціарній установі в цілому, основним змістом якої є виконання призначеного судом покарання.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить що окремим питанням дослідження.** У науковій літературі на протязі останніх років окремі важливі питання провадження слідчих дій в пенітенціарних установах були предметом досліджень таких науковців, як: О. Г. Колб, В. А. Сас, М. М. Сербін, Ю. О. Новосад. Проте варто констатувати, що з набуттям чинності нового КПК України дана тема є недослідженою, що і підтверджує її наукову новизну.

**Метою статті є** аналіз положень чинного кримінального процесуального законодавства України, надалі (КПК), та наукових поглядів провідних вчених, які дозволять сформулювати пропозиції по удосконаленню чинного законодавства України з питання провадження слідчих (розшукових) дій в пенітенціарних установах.

**Виклад основного матеріалу дослідження з новим обґрунтуванням отриманих наукових результатів.** Відповідно до положення ст. 223 та ч. 6 ст. 246 КПК України, слідчий який здійснює досудове розслідування є суб'єктом який має право проводити слідчі (розшукові) дії та негласні слідчі (розшукові) дії, а також давати доручення уповноваженим оперативним підрозділам ДПтС [1, 264–274].

Поряд з цим, як встановлено під час проведення опитування співробітників пенітенціарних установ, у ході розслідування злочинів, вчинених засудженими в пенітенціарних установах, слід враховувати наступні особливості:

*Стаття обговорена та  
рекомендована до друку  
на кафедрі кримінального  
права і процесу Східно-  
європейського національ-  
ного університету імені  
Лесі Українки (протокол  
№ 4 від 11.11.2013 р.).*

1) вид рівня безпеки виправної колонії.

Відповідно до ч. 2 ст. 18 КВК України засуджені до позбавлення волі відбувають покарання у виправних колоніях:

- а) мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання;
- б) мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання;
- в) середнього рівня безпеки;
- г) максимального рівня безпеки.

Засуджені, які залишаються в СІЗО для господарського обслуговування у порядку ст. 89 КВК України, відповідно до вимог ч. 3 ст. 18 КВК України відбувають покарання на мінімальному рівні безпеки із загальними умовами тримання і середнього рівня безпеки.

Згідно вимог ст. 19 КВК України засуджені неповнолітні відбувають покарання у виховних колоніях [2, 24–32].

Відповідно до положень Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань кожен із перерахованих видів УВП має конструктивні особливості обладнання інженерно-технічними засобами охорони, а також відповідні структурні дільниці (ст.ст. 94–99 КВК України), що також обумовлює особливості розслідування кримінальних справ по злочинах, вчинених засудженими під час відбування покарання;

2) особливості кримінально-виконавчих відносин, що виникають між адміністрацією УВП та засудженими, та імперативним (наказовим) методом правового регулювання цих правовідносин [3, 12];

3) особливості негласних слідчих (розшукових) дій у пенітенціарних установах [4, 71–104];

4) складності проведення негласних слідчих (розшукових) дій з моменту внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань по фактах вчинених в пенітенціарних установах;

5) відсутність чіткої регламентації в нормативно-правових актах результатів діяльності співробітників оперативних підрозділів пенітенціарних установ, які, як свідчить практика, одні з перших зіштовхуються з першочерговим етапом розслідування кримінальних справ в УВП;

6) нерегламентованість фіксації результатів негласних слідчих (розшукових) дій при подальшому розслідуванні кримінальної справи;

7) характер провадження негласних слідчих (розшукових) дій, а також слідчих дій у цілому, заходи охорони і нагляду, прийоми, методи, способи їх проведення, які, без сумніву, зачіпають інтереси засуджених, особливо тих, які залучаються в процес розслідування злочинів, вчинених в пенітенціарних установах.

Саме тому, як видається, для досягнення мети цих дій досить важливо визначити критерії допустимості засобів, прийомів і методів, що застосовуються органами досудового розслідування. Перш за все, зазначена діяльність має відповідати вимогам кримінально-процесуального закону. У зв'язку з цим слід мати на увазі, що результати оперативно розшукової діяльності у силу її специфіки не завжди можуть мати процесуальне значення та офіційно використовуватись у кримінальному судочинстві. Як з цього приводу зауважив С. М. Стахівський: «Не зовсім правильно є позиція науковців, які вважають, що дані одержані в результаті оперативно-розшукової діяльності можуть бути визнані доказами у кримінальній справі, якщо вони зібрані, перевірені та оцінені у відповідності з вимогами кримінально-процесуального законодавства... Необхідно підкреслити, що в кримінальному процесі України збираються, перевіряються і оцінюються не результати оперативно-розшукової діяльності, а кримінально-процесуальні докази» [5, 14–15].

Проте, на наш погляд, дійсно, інформація, яка отримана у результаті негласних слідчих (розшукових) дій, може бути легалізована відповідно до положень ст. 256 КПК. Разом з тим, при дотриманні принципів і вимог негласних слідчих (розшукових) дій, а також положень КПК України, результати негласних слідчих (розшукових) дій можуть слугувати доказами по конкретній кримінальній справі.

Як зазначалось вище, предмет доказування по злочинах, вчинених засудженими в пенітенціарних установах, нічим не відрізняється від предмету доказування по інших кримінальних справах – він чітко визначений у ст. 84 КПК України. Тому, при наявності ознак злочину, по якому початок досудового розслідування є обов'язковим (ст. 214 КПК України), оперативні підрозділи пенітенціарних установ виконуючи доручення слідчого мають право здійснювати, керуючись вимогами кримінально-процесуального закону, негласні слідчі (розшукові) дії, задля виявлення та закріпленню слідів злочину.

У ході даного дослідження при опитуванні оперативних співробітників пенітенціарних установ з приводу здійснення ними функцій слідчого органу досудового розслідування по факту вчинення злочинів на

території цих установ, та які негласні слідчі (розшукові) дії ними були проведені самостійно, були отримані наступні результати: із 90% опитаних осіб, відповіли, що тільки огляд місця події вони проводили самостійно. Таким чином, огляд місця події був і залишається єдиною слідчою дією, якою закріплювались сліди злочину, що мав місце в пенітенціарній установі. У зв'язку з цим актуальними є завдання, що пов'язані із закріпленням переліку невідкладних слідчих (розшукових) дій, які мають проводитись в ході досудового розслідування в умовах пенітенціарних установ. На наш погляд, у цей перелік мають бути включені наступні слідчі дії:

- а) огляд (місця події, приміщень, трупа, предметів) та освідування особи;
- б) виїмка, обшук;
- в) допит (потерпілих, свідків, підозрюваних);
- г) призначення судової експертизи.

Слід звернути увагу на те, що такий перелік є вкрай необхідним вже на початку досудового розслідування. Разом з тим, необхідно враховувати і те, що планування розслідування на початковому та подальших етапах прямо пов'язано з інформацією, якою володіє слідчий чи оперативний підрозділ на конкретний момент розслідування. Як відомо, таке положення в криміналістиці називається слідчою ситуацією, зміст якої складають об'єктивні та суб'єктивні фактори розслідування [6, 501].

До об'єктивних факторів, зокрема відноситься: час, місце, обстановка вчинення злочину, час встановлення факту вчинення суспільно-небезпечного діяння і таке інше.

До суб'єктивних факторів – поведінка осіб, які вчинили злочин, визнання чи заперечення вини, висловлювання, вчинки, поведінка суб'єктів правоохоронної діяльності, та ін.

У випадку порушення кримінальної справи по факту вчинення злочину в пенітенціарній установі слідчий (або особа, яка уповноважена) з метою виявлення та закріплення слідів злочину і затримання особи, яка його вчинила, здійснює планування процесу розслідування. При цьому в обов'язковому порядку має бути визначена черговість їх реалізації, у тому числі має бути здійснена класифікація невідкладних слідчих дій.

Цікавість до питання класифікації невідкладних слідчих дій у цілому та в пенітенціарних установах, зокрема, є обґрунтованою та об'єктивно обумовленою, а саме: з'ясування класифікаційних критеріїв і, відповідно, груп невідкладних слідчих дій дозволить,

як нам видається, більш глибоко визначити їх систему, що у свою чергу, дозволить оптимізувати провадження невідкладних слідчих дій у ході розслідування конкретних злочинів в УВП. У зв'язку з цим є потреба розглянути класифікацію слідчих дій у цілому в кримінальному судочинстві.

На наш погляд, одна з найбільш об'єктивних та обґрунтованих класифікацій слідчих дій у кримінальному процесі запропонована С. А. Шейфером. Зокрема, по методу відображення фактичних даних слідчі дії він поділив на три групи:

- 1) слідчі дії, що ґрунтуються на методі опитування: допит, очна ставка, призначення та проведення експертизи;
- 2) слідчі дії, що базуються на методі спостереження: огляд, освідування, обшук, виїмка, отримання зразків, слідчий експеримент, затримання підозрюваного;
- 3) слідчі дії, що ґрунтуються на поєднанні методів опитування та спостереження: пред'явлення для впізнання, перевірка показів на місці [7, 73–74].

Слід зазначити, що подібні класифікаційні ознаки та класифікаційні групи слідчих дій обґрунтували у своїх роботах О. Б. Соловйов [8, 60], В. А. Образцов [9, 101], Ю. П. Аленін [10, 72], В. Д. Берназ [11, 27] та ін.

Крім цього, в науці пропонуються й інші підходи у цьому контексті. Так, О. Б. Соловйов безспідставно запропонував поділити слідчі дії на: особисті та речові.

У свою чергу, В. А. Образцов вважає, що криміналістична класифікація слідчих дій представляє собою їх поділ на дві групи:

– вербальні: допит, очна ставка, перевірка показів на місці, пред'явлення для впізнання, слідчий експеримент з участю підозрюваного та інших учасників розслідування;

– нонвербальні: слідчий огляд, обшук, виїмка, освідування, експертиза речей, документів, матеріально-фіксованих слідів.

С. А. Шейфер також виділяє групу слідчих дій по ознаці складності відображуваних об'єктів:

а) слідчі дії, що спрямовані на відображення ізольованих об'єктів: допит, призначення і проведення експертизи, огляд, освідування, обшук, виїмка, отримання зразків, затримання підозрюваного;

б) слідчі дії, які спрямовані на відображення інтегрованих об'єктів: очна ставка, слідчий експеримент,

пред'явлення для впізнання, перевірка показів на місці.

По цілі слідчої дії С. А. Шейфер виділяє наступні класифікаційні групи:

– слідчі дії, спеціально не призначені законодавцем для перевірки зібраних доказів: допит, огляд, освідування, обшук, виїмка, затримання підозрюваного;

– слідчі дії, нормативно спрямовані на перевірку зібраних доказів: очна ставка, слідчий експеримент, пред'явлення для впізнання, перевірка показів на місці, призначення експертизи, отримання зразків.

Слід зазначити, що в науці загально визнаним є висновок про те, що перевірка доказів не є метою слідчої дії як такої, а відноситься до доказування у цілому [12, 36–37]. Можна привести й інший аргумент з цього приводу: вивчаючи зміст слідчих дій, що регламентовані кримінально-процесуальним законодавством, у ході даного дослідження було встановлено, що в КПК відсутні будь-які вказівки про те, що дані слідчі дії проводяться для перевірки доказів.

Класифікація слідчих дій в науці здійснена й по інших критеріях. Так, Р. С. Белкін запропонував поділити слідчі дії на: першочергові та подальші, тобто у залежності від стадій розслідування кримінальної справи [13, 748].

Якщо узагальнити зазначені вище та інші запропоновані в наукових джерелах підходи щодо класифікації невідкладних слідчих дій, то можна їх поділити на наступні три групи:

1. Основні візуально-безпосередні невідкладні слідчі дії (огляд місця події, огляд приміщення, огляд трупа, освідування, огляд предметів) – це так званий слідчий огляд.

2. Додатково-безпосередні (допит потерпілих, свідків, підозрюваних).

3. Додатково-опосередковані невідкладні слідчі дії (обшук, виїмка, призначення судової експертизи).

Таким чином, до першої класифікаційної групи відноситься слідчий огляд, під яким слід розуміти таку процесуальну дію, яка спрямована на дослідження обставин вчинення злочину, що визначені як предмет доказування у чинному кримінально-процесуальному законі, а також на виявлення, встановлення та фіксацію слідів злочину.

У кримінальному процесі існує декілька видів слідчого огляду: огляд місця події, огляд приміщень, огляд місцевості, огляд документів, предметів, трупа, огляд транспорту і механізмів [14, 64–65]. При цьо-

му значення огляду в розслідуванні будь-якого виду злочинів є досить великим. Завдяки даній слідчій дії виявляються та досліджуються різноманітні сліди злочину [15, 72]. Зокрема, доказова інформація, яка отримана у ході проведення огляду місця події, дозволяє висунути версії вчинення суспільно-небезпечного діяння, спланувати напрямки подальшого розслідування, а також визначити коло невідкладних слідчих дій у поєднання з оперативно-розшуковими заходами [16, 190].

На наш погляд, огляд місця події – це така невідкладна слідча дія, що спрямована на встановлення, фіксацію та дослідження обстановки місця вчинення суспільно небезпечного діяння, його слідів та слідів особи, яка його вчинила, а також інших фактичних даних, які дозволяють у їх сукупності та поряд з іншими доказами, включаючи належно процесуально оформлені результати оперативно-розшукової діяльності, зробити висновок про механізм пригоди та інші обставини, що визначені в законі як предмет доказування.

Як свідчить судово-слідча практика, запізнення чи часткова затримка з провадженням зазначеної слідчої дії в пенітенціарних установах, приводить до пошкодження або знищення слідів злочину та інших речових доказів, що в подальшому створює труднощі для процесу доказування.

Серед інших проблем у цьому контексті слід зазначити наступні:

а) певна територіальна віддаленість пенітенціарних установ від органів досудового розслідування, що впливає на своєчасність прибуття на місце події оперативно-слідчої групи. До її прибуття першочергові заходи по закріпленню слідів злочину здійснює чергова частина пенітенціарної установи та начальник оперативного відділу (чи особа, яка його заміняє). Як правило, основними суб'єктами даної діяльності виступають оперативні працівники або окремо виділений працівник даного підрозділу. При цьому останній діє у двох площинах:

– продовжує здійснювати оперативно-розшукову діяльність;

– проводить невідкладні слідчі дії за доручення слідчого що провадить досудового розслідування.

На наш погляд, саме такий подвійний статус не може не відобразитись на об'єктивності та повноті досудового слідства, а тому вкрай необхідним є введення в пенітенціарних установах окремих посадових осіб, розділивши таким чином кримінально-процесуальні та оперативно-розшукові функції, що є логічним з точки зору природи кримінального су-

дочинства, а саме: як у такому випадку оперативний працівник, який виконує доручення слідчого, зможе давати окремі доручення для інших оперативних працівників, тобто мати такі повноваження, які має штатний слідчий (ст. 40 КПК України «Слідчий органу досудового розслідування»).

Що ж до огляду місця події оперативними працівниками як невідкладної слідчої дії, то він набуває юридичного значення лише у тому випадку, якщо його результати належним чином процесуально оформлені [17, 117].

До другої кваліфікаційної групи – додатково-безпосередніх невідкладних слідчих дій, як зазначалось вище, відноситься допит свідків, підозрюваних, потерпілих. При цьому при провадженні даних слідчих дій відбувається безпосереднє сприйняття органом дізнання інформації та вилучення при цьому фактичних даних.

Як відомо, покази, які отримані у ході допиту, з точки зору їх доказового значення не мають переваги перед іншими доказами [18, 26]. Разом з тим, навряд чи можна вважати, що вони якимось чином взагалі не можуть бути виділені з числа інших доказів. Без сумніву, допит – це складна та багатоаспектна слідча дія, яка включає в себе завдання по реалізації невідкладних слідчих дій. Саме тому дана слідча дія є вкрай необхідною на початковому етапі кримінального переслідування. У той самий час, її провадження вимагає від дізнавача (чи особи, проводить дізнання) різноманітних знань, у тому числі у галузі криміналістики, кримінального процесу, судової психології, етики тощо.

Проте навіть при такому «арсеналі» знань не вся інформація, що отримується у ході допиту, має доказове значення, а тому нагальною є проблема про використання її в оперативно-розшуковій та пізнавальній діяльності, особливо при формуванні версій та при виборі тактики проведення розслідування по кримінальній справі [19, 36].

Як свідчать результати проведеного нами опитування, в пенітенціарних установах допит свідків, потерпілих, підозрюваних, які відмовляються давати покази, або дають неправдиві покази, як правило, представляє найбільшу складність, про це зазначили 89% респондентів. Нерідко ці допити проходять у конфліктній ситуації. При цьому психологічна напруга, яка є домінуючою у ході проведення допиту не дає можливості нормально проводити слідчу дію. Тому знання цих особливостей і правильний вибір тактики є вирішальними факторами для досягнення мети допиту, як слідчої дії.

Варто мати на увазі і такий аспект зазначеної проблеми: нерідко працівники оперативних апаратів пенітенціарної установи, ототожнюють свою діяльність у ході розслідування кримінальних справ, порушених по злочинах, вчинених засудженими, з процесуальною діяльністю слідчого. Саме тому головне у ході проведення допиту вони бачать у тому, щоб закріпити факт визнання підозрюваним своєї вини [20, 67]. При цьому нерідко випадає з поля зору необхідність отримання конкретизованих показів від підозрюваного, а в подальшому – можливість їх перевірки та оцінки поряд з іншими доказами по справі. Так, як показано у ході даного дослідження вивчення протоколів допитів підозрюваних, що здійснювались оперуповноваженими пенітенціарної установи, у більшості випадків у них не зазначені питання, що задавались підозрюваним та відповіді на них. Виходило, що підозрюваний самостійно в повному об'ємі повідомив всю необхідну для особи, яка проводила допит, інформацію.

Ці та інші недоліки, що мають місце при проведенні слідчих дій по фактах вчинення злочинів в пенітенціарних установах, вкрай негативно впливають на ефективність досудового розслідування та подальшого судового розгляду справи.

**Як висновок**, варто зазначити, що задля приведення зазначеної діяльності у точну відповідність до вимог кримінально-процесуального закону, на наше переконання, варто здійснити наступні заходи:

1. На міжвідомчому рівні (Генеральна прокуратура України, МВС України, ДПтС) розробити та затвердити спільним наказом Інструкцію про порядок проведення невідкладних слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій по злочинах, вчинених в пенітенціарних установах.

2. Доповнити Інструкцію про організацію охорони та нагляду за засудженими, які тримаються у кримінально-виконавчих установах, спеціальним розділом «Дії чергової служби у випадку вчинення засудженими злочинів у ході виконання кримінального покарання».

3. Узагальнити судову практику та видати спеціальну постанову Пленуму Верховного Суду України з питань проведення досудового розслідування по злочинах, вчинених в пенітенціарних установах.

4. До прийняття відповідних змін і доповнень до КПК України внести зміни у штатний розпис територіальних управлінь ДПтС, передбачивши у ньому посаду особи, яка вправі проводити за дорученням слідчого слідчі (розшукові) дії по злочинах, вчинених в пенітенціарних установах.

## ЛІТЕРАТУРА:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України»: чинне законодавство з 19 листопада 2012 року: офіц. текст. – К.: Паливоди А. В., 2012. – 382 с.
2. Кримінально-виконавчий кодекс України: науково-практичний коментар / Степанюк А. Х., Яковець І. С.; за заг. ред. А. Х. Степанка. – Х.: Юрінком Інтер, 2005. – 560 с.
3. Кримінально-виконавче право України: підручник / за заг. ред. О. М. Джужи. – К.: Юрінком Інтер, 2002. – 446 с.
4. Богатирьов І. Г. Оперативно-розшукова діяльність в установах виконання покарань: монографія / Богатирьов І. Г., Джужа О. М., Ільтей М. П. – Д.: Дніпропетровський ун-т внутр. справ, 2009. – 188 с.
5. Стахівський С. М. Кримінально-процесуальні засоби доказування: автореф. дис... д-ра юрид. наук: 12.00.09 / Стахівський С. М. – К., 2005. – 30 с.
6. Аверьянова Т. В. Криміналістика: учебник для вузов / Аверьянова Т. В., Белкин Р. С., Корухов Ю. Г., Россинская Е. Р.; под ред. Р. С. Белкина. – М.: Издательская группа НОРМА-ИНФРА•М, 1999. – 990 с.
7. Шейфер С. А. Следственные действия. Система и процессуальная форма / Шейфер С. А. – М., 1981. – 216 с.
8. Соловьев А. Б. Использование системного подхода при изучении эффективности следственных действий (процессуально-криминалистическое исследование) / Соловьев А. Б. // Вопросы борьбы с преступностью. – 1985. – Вип. 43. – С. 58-63.
9. Образцов В. А. Криміналістика: учебное пособие / Образцов В. А. – М., 1994. – 384 с.
10. Аленин Ю. П. Процессуальные особенности производства следственных действий / Аленин Ю. П. – Одесса, 2002. – 264 с.
11. Берназ В. О. Рішення слідчого (криміналістичний, процесуальний та психологічний аспект) / Берназ В. О., Смоков С. М. – Одеса, 2005. – 151 с.
12. Дорохов В. Я. Уголовно-процессуальная природа видов доказательств: монография / Дорохов В. Я. – М., 1982. – 186 с.
13. Белкин Р. С. Курс криминалистики: учеб. пособие для вузов / Белкин Р. С. – М., 2001. – 886 с.
14. Кузьмичов В. С. Теория и практика следственной деятельности: монография / Кузьмичов В. С. – К.: Правник, 1997. – 286 с.
15. Михеєнко М. М. Кримінальний процес України / Михеєнко М. М., Нор В. Т., Шибіко В. П. – К., 1992. – 397 с.
16. Шумило М. Є. Наукові засади використання оперативно-розшукових матеріалів у доказуванні в кримінальних справах / Шумило М. Є. // Судова реформа в Україні: проблеми і перспективи. – К.; Х., 2002. – С. 188–191.
17. Уваров В. Г. Проблеми концептуальної модулі та юридичної форми реалізації результатів оперативно-розшукової діяльності органом дізнання / Уваров В. Г. // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ: збірник наукових праць. – Дніпропетровськ, 2006. – № 1 (28): спец. випуск. – С. 113–119.
18. Грошевий Ю. М. Докази і доказування у кримінальному процесі: науково-практичний посібник / Грошевий Ю. М., Стахівський С. М. – К., 2006. – 272 с.
19. Поляков М. П. Основы уголовно-процессуальной интерпретации результатов оперативно-розыскной деятельности: учебное пособие / Поляков М. П.; под ред. В. Т. Томина. – Н. Новгород: Нижегородская академия МВД РФ, 2000. – 114 с.
20. Гулина С. Н. Дознання в органах внутрішніх дел: учеб. пособие / Гулина С. Н., Чернешов В. Н., Шаповалов Л. И. – Донецк, 2000. – 258 с.

**ПРОИЗВОДСТВО СЛЕДСТВЕННЫХ  
(РОЗЫСКНЫХ) ДЕЙСТВИЙ В  
ПЕНИТЕНЦИАРНЫХ УЧРЕЖДЕНИЯХ*****Батюк Олег Владимирович***

**Аннотация:** Положения научной статьи раскрывают сущность производства следственных (розыскных) действий в пенитенциарных учреждениях. Исследована необходимость выделения первоочередных следственных (розыскных) действий, поскольку это будет способствовать эффективному досудебному расследованию и в дальнейшем судебном разбирательстве по уголовным делам. Предложено автором дополнить действующее законодательство Украины, в части разработать Инструкцию о порядке проведения неотложных следственных (розыскных) действий и негласных следственных (розыскных) действий по преступлениям, совершенных в пенитенциарных учреждениях.

**Ключевые слова:** следователи (розыскные) действия, негласные действия, пенитенциарное учреждение, осужденные.

**PROCEEDINGS OF INVESTIGATIVE  
(SEARCH) ACTIONS  
IN PENAL INSTITUTIONS*****Batyuk Oleg Volodymyrovych***

**Summary:** Provision of scientific articles reveal the essence for investigative (search) actions in penal institutions. Investigated the need for priority allocation of investigators (search), since this will facilitate efficient pre-trial inquiry and further litigation of criminal cases. The author suggested to supplement the current legislation of Ukraine, in part to develop Instruction on the procedure for carrying out urgent investigation (search) and neglasnih investigators (search) action on crimes committed in penal institutions.

**Keywords:** investigative (special investigation), unknown actions, penal institution, convicted.